

ה"ת 13419/12/20 - פלוני נגד מדינת ישראל - תחנת ירדן

בית משפט השלום בקריית שמונה

ה"ת 13419-12-20 פלוני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: .

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקש	פלוני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - תחנת ירדן

החלטה

רקע:

בפניי בקשה להחזרת תפוס אשר הוגשה על ידי המבקש ביום 7.12.20 במסגרתה עותר הוא להשבתו לידי של מכשיר טלפון נייד השייך לו ואשר נתפס על-ידי המשיבה ביום 20.11.20 עת נחקר בגין חשד לעבירות אלימות במשפחה. כעולה מתיק החקירה אשר הועמד לעיוני, הרי שהמבקש נחקר ביום 20.11.20 וכן בימים שלאחר מכן בעבירות שעניינן תקיפת בת זוג ואיומים בגין מספר אירועים מהתקופה האחרונה.

בקצרה ייאמר כי מיוחס למבקש, בין היתר, כי ביום 20.11.20 במסגרת ויכוח עם אשתו, המתלוננת, תקף אותה המבקש באופן שדחף אותה, חנק אותה עם ידו ובהמשך איים עליה. בנוסף, מתואר בתיק החקירה אירוע נוסף מיום 2.11.20 במסגרתו איים המבקש על המתלוננת באמצעות אקדח "אייר סופט".

מאחר ובאירוע של יום 20.11.20 תיעד המבקש חלק ממעשיה של המתלוננת ומאחר ויתכן וטלפון זה מכיל ראיות נוספות, תפסה המשיבה את המכשיר וביקשה לפרוק את תוכנו.

להשלמת התמונה אציין, כי המבקש היה במעצר מיום 20.11.20 ועד 30.11.20, מועד בו שוחרר בתנאים בבית המשפט וכיום תיק החקירה מצוי בלשכת התביעות לצורך בחינתו לשם קבלת החלטה בדבר העמדה לדין או סגירתו.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לדחייה ואנמק.

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים מצוי בהוראתו של סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**):

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

למעשה, השאלה הראשונה הצריכה מענה הינה האם תפיסתו של הטלפון נעשתה כחוק?

מפי המבקש לא נשמעה כל טענה כנגד תפיסת הטלפון ובצדק לטעמי, יחד עם זאת, טוען המבקש כי הסרטון המדובר הועבר על ידו מיוזמתו למשטרה כבר במועד מעצרו ועל כן, אין כל מקום עוד להחזיק במכשיר הטלפון המשמש אותו ומהווה כלי חיוני ביותר עבורו.

עוד מלין המבקש כנגד העובדה כי עד היום לא פרקה המשיבה את המכשיר וזאת על אף דבריה הברורים בביהמ"ש, במהלך הארכת מעצרו של המבקש, לפיה המכשיר נפרק זה מכבר.

כפי שצוין לעיל, הרי שתפיסת הטלפון הנייד של המבקש, שהינו חשוד גם בשלב זה בעבירות חמורות של אלימות כלפי בת זוגו, נעשה כדין וזאת מאחר ואין חולק כי טלפון זה מכיל ראיות, בין לטובת המבקש ובין לחובתו, על כן המדובר בראיה חשובה לכל הליך משפטי אשר יחול ויתקיים.

משכך, הרי שתפיסת מכשיר הטלפון הנייד נעשתה לתכלית ראויה ולצורך הגעה לחקר האמת.

הלכה היא, כי אף אם מגיע בית המשפט למסקנה לפיה תפיסת החפץ נעשתה לתכלית ראויה עדיין שומה עליו לבחון האם יש בהמשך תפיסתו לפגוע באופן בלתי מידתי בבעלים.

לעניין זה, ראה דבריו של כבוד השופט מ. חשין במסגרת רע"פ 1792/99 גאלי נ' **משטרת ישראל**, פ"ד נ"ג(3), 312:

"...לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה -לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס..."

(שם, פסקה 21).

אכן, במקרה דנן יתכן וקיים שיהוי מטעם המשיבה בפריקת מכשיר הטלפון הנייד של המבקש ואולם, בשל פרק הזמן הקצר מאוד שחלף מאז נפתחה החקירה, היינו, לפני פחות מחודש ימים, אין לומר כי המדובר בפרק זמן בלתי סביר המצדיק היעדרות לבקשה.

נתתי דעתי לטענת המבקש בדבר העובדה כי המשיבה ציינה באחת מהארכות המעצר כי הטלפון כבר נפרק, אולם מצאתי לקבל את עמדת המשיבה בעניין זה לפיה המדובר בטעות בתום לב של טוען המעצרים.

זאת ועוד, עיון בתיק החקירה מלמד כי המבקש מסרב בתוקף לא למסור את הקוד הסודי של הטלפון שלו, אמנם המדובר בזכות המוקנית לחשוד ואולם, יש בהכרח במצב דברים שכזה כדי להוביל את המשיבה להמשך ביצוע פעולות חקירה הקשורות בטלפון לרבות ניסיון לפרוק אותו ולהפיק ממנו את מירב הראיות האפשריות.

בעניין אחרון זה חולק אני על דברי המבקש ולפיהם משעה שהעביר את סרטון האירוע מיום 20.11.20 למשיבה הרי שאין לה עוד כל צורך במכשיר.

ויוער, עיון בתיק החקירה מלמד כי למשל ביחס לאיום לכאורה בו נקט המבקש כלפי המתלוננת תוך שהוא מאיים עליה באמצעות אקדח "אייר סופט" קיימת אינדיקציה לכך שהדבר גם כן מתועד במכשיר הטלפון ובנוסף, תוך שלא מצאתי להרחיב בעניין זה מפאת פגיעה בחקירה, הרי שהמשיבה אף בודקת את מעשיו של המבקש באקדח "אייר סופט" זה, לרבות העברתו לאחרים על כל המשתמע מכך.

זאת ועוד, מעבר לאירוע הנקודתי ביום 20.11.20 מסרה המתלוננת כי היו אירועי אלימות ו/או איום נוספים ועל כן, לא מן הנמנע כי בטלפון נייד זה ימצאו ראיות נוספות.

לאור כל האמור לעיל, אני סבור כי בשלב הנוכחי ניתן למצוא "חלופת תפיסה" למכשיר הטלפון של המבקש וכי יש מקום להותירו בידי המשיבה.

עם זאת, בכוונתי לקצוב למשיבה תקופת זמן במסגרתה ככל שלא יוגש כתב אישום, יוכל המבקש לפנות בשנית בבקשה דומה ונדמה כי אז, יהיה מקום לערוך איזון שונה.

סוף דבר:

הבקשה נדחית. יחד עם זאת, ככל שלא יוגש כתב אישום בתוך 60 יום מהיום, יוכל המבקש לפנות בשנית בבקשה להשבת הטלפון שלו והוא אף רשאי לפנות קודם לכן במידה והתיק נסגר.

תיק החקירה יועמד לרשות המשיבה במזכירות ביהמ"ש.

להודיע.

ניתנה היום, ב' טבת תשפ"א, 17 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.